

Verslag van een Bijna-DoodErvaring

Paul Vens

Er zijn veel prachtige verhalen over bijna-dood ervaringen geschreven, over tunnels van licht en zwevende zielen boven de operatietafels.

Maar hoe gaat het daarna verder, op de werkvloer, op school, waar niemand deze ingrijpende ervaring deelt? Hoe reageren je vrienden als je vanuit een andere zienswijze hun vragen beantwoordt? Hoe vertel ik het mijn ouders thuis? Wie weet waar je het over hebt als je zoiets meegemaakt hebt? Kan ik eigenlijk wel vertellen wat ik gezien, beleefd heb? Ik denk nu, dertig jaar na mijn eigen ervaring, dat het vooral voor jonge mensen heel moeilijk is om na zo'n grootse belevenis weer terug te komen in het normale leven. Daar zitten vaak grote problemen omdat de mensen in de directe omgeving niet weten hoe het leven van intentie verandert voor iemand die een bijna-doodervaring heeft gehad.

iets had van indrukwekkende rust en stilte. Als was ik op een grens waar ik het ene moment in het 'grote goede stille' was en het andere moment weer vanuit mijn lichaam naar de 'gewone' wereld keek.

Opnieuw de eerste stappen

Terwijl ik in het ziekenhuis lag leek ik voor de anderen misschien levenloos met open ogen, bijna een plant. Maar als ik mijn ogen dicht deed, weg viel, dan was daar weer de innerlijke wereld van vertrouwen, lichtheid.

Ik zag in die periode dat ik deel uitmaakte van een groter geheel: de arts was net op tijd, net als de bakker en niet te vergeten, mijn moeder... Er was voortdurend leven, alles was leven. Was één van deze zorgzame mensen te laat geweest, dan had mijn toekomst er anders uit gezien, maar zo is het niet gegaan.

Het was alsof de mensen in mijn buurt met licht omgeven waren. Zij manifesteerden zich anders vanaf nu en ik reageerde anders. Vaak hoorde ik niet wat ze zeiden maar luisterde ik naar iets anders in deze mensen. Ze waren altijd al in mijn omgeving geweest, maar toonden zich nu pas in hun oorspronkelijkheid.

Een mooie puzzel van lichtwezens die met elkaar in verbinding stonden en precies op de juiste tijd aanwezig waren, liefdevol zorgden voor de voortgang van een voor hen logisch verhaal.

Ik kreeg het gevoel dat er vóór de geboorte al een blauwdruk was, waarin de weg die je mocht afleggen al zichtbaar was. Een plan dat de mens in kwestie mag uitvoeren, min of meer mag kiezen.

Soms vertelden mensen me een dramatisch verhaal dat voor een ander misschien wel vreselijk klonk, maar ik keek er dan niet of nauwelijks van op, omdat het verhaal precies klopte met de mens die voor me stond. Ik was dan niet geschrokken, verbaasd of boos over het verhaal. Ik had er vaak eenvoudigweg niets op te zeggen of aan toe te voegen omdat het precies klopte. En dat kon ik, zeker als kind, niet plaatsen en natuurlijk ook niet zo zeggen.

Waren het gewoon een paar stappen op een al lang van tevoren uitgezet pad?

Het ongeval

Op vijftienjarige leeftijd raakte ik in coma door een ongeval, zweefde twee weken lang tussen leven en dood. Dank zij een ingrijpende operatie kwam ik weer terug in de gewone wereld. Daarover een verslag in woorden, tenminste voor zover het beleefde in woorden uit te drukken is.

Als dwalende puber reed ik eenvoudigweg op een saaie zondagmiddag door het dorp, waarschijnlijk een beetje suf nog van de zaterdagavond daarvóór. Te laat merkte ik dat er van rechts een hondje kwam aanrennen. Het diertje vloog in het voorwiel en ik sloeg met brommer en al over de kop. De klap was zo hard dat ik daar eigenlijk niets meer van weet.

Pas vanaf het moment dat ik in de auto van de dorpsbakker zat waren er weer een paar heldere beelden van de gebeurtenissen. Want hij was het die me van de stoep tilde en me met zijn volkswagenbusje naar huis bracht. Zijn gezicht zal ik nooit meer vergeten: deze man is voor mij één van de mensen die deel uit maakt van het mysterie mensheid. Immers, vanaf dat moment ervoer en ervaar ik de mens achter de mens, de ziel waarin de mens mag zijn, deel van het onzegbare geheel.

Thuis lag ik twee dagen op bed waarvan ik nog weet dat ik rusteloos was; ik had het gevoel dat het zo niet goed ging, er moest nog iets gebeuren. Ik raakte in coma en mijn moeder zorgde er voor dat ik snel naar het ziekenhuis werd gebracht.

Gevoel tijdens coma?

Nog steeds is er een discussie gaande over de vraag of een in coma zijnde mens nu wèl of niét de omgeving opmerkt, dus dingen ziet of hoort. In mijn geval was het zo: als er bezoek was zag ik de mensen wel en hoorde ze ook, maar ik kon niet reageren, kon er niet mee communiceren op de gewone manier. Ik zag de mensen om het bed heen, maar zij wisten zich geen raad met de situatie en wilden het liefst weer weg. Er leefde toen een groot verlangen in me, misschien om bij God en de dood te blijven, die geen dood was. Ik verkeerde in de omgeving van een helderheid en een lichtgevende onuitspreekbare energie, die absoluut geen angst veroorzaakte, en

Terug naar de wereld

Na een aantal maanden was ik, volgens de gewone medische wereld, zover dat ik weer naar school kon. Maar daar voelde ik me zó anders dan vóór het ongeval.

Het gebeurde dat ik mensen zag die zo wezenlijk mooi, zuiver en sereen waren. In mijn blijdschap herkenning gevonden te hebben stapte ik er dan op af en sprak die ander aan vanuit dit gevoel. Maar de ander kende zichzelf niet (meer) op deze wijze en reageerde vanuit een heel ander gevoel.

Deze heldere waarnemingen waren er vooral vaak in de eerste tijd en het was vreselijk moeilijk om mee om te gaan als

jongen van zestien; ik beleefde een enorm groot verdriet dat ik weer terug was op de aarde.

Er was niemand met wie ik deze ervaringen kon delen, ik vond mensen vaak ongelofelijk bot en afstandelijk. En dat terwijl ik zag dat wij eigenlijk in wezen van dezelfde lichte energie waren.

Ik heb me in de loop van de tijd gerealiseerd dat er verschil is tussen mensen met een gelijksoortige ervaring en mensen die deze ervaring niet kennen.

Ik heb op jonge leeftijd een ervaring gehad over de ordening van en in een mensenleven, over tijdloosheid en tijdelijkheid, leven en dood. Gegevens, beelden waarmee je op die leeftijd moeilijk om kunt gaan, maar die wel doorwerken en bepalend zijn voor de keuzes in je verdere leven.

Troost

Troost en begrip vond ik gelukkig bij de paters van een klooster. Daar werd mijn verhaal gelukkig wel begrepen. In dit klooster vond ik de belangrijkste bevestiging die ik nodig had om mij staande te houden, om woorden en begrip te vinden voor hetgeen ik gezien had. Voor mijn gevoel leefde de wereld langs mij heen als was er nooit iets van onzegbare schoonheid openbaar. Maar waarom had ik deze levenservaring gekregen?

Ik was bij vlagen vreselijk teneergeslagen en mijn ziel werd als het ware naar boven getrokken, uit mezelf – een vreselijk lastig gevoel. En als er nu geen dokter geweest was, dan was ik allang dood geweest. Klopt het wel dat ik hier nog rondloop? Dit soort radeloosheid moest ik zien op te lossen en dat was iets wat leeftijdgenootjes niet konden bevatten en ouderen trouwens meestal ook niet.

Het leven 30 jaar na het ongeluk

Nu, dertig jaar later kom ik nog vaak mensen tegen waarin ik iets herken zonder woorden, omdat ik voel dat we een ervaring delen. Het geeft altijd een blij gevoel omdat je weet dat die ander ook aan de andere kant van het leven gekeken heeft en diens zienswijze ook veranderd is.

Over het algemeen leef ik in verwondering en naarmate ik ouder word, steeds vaker in ontroerende dankbaarheid. Ik hecht er belang aan om de verfijning van gevoelens in woorden of in muziek te uiten voor zover mogelijk. Muziek maken beleef ik vaak op een intense manier en de klankenwereld geeft me ruimte om te werken vanuit het onuitsprekbare.

De natuur zie ik als de manifestatie van wonderlijke levensvormen waarachter een ongelofelijke geestkracht schuilt, waarmee ook wij verbonden zijn. Het is fantastisch de liefdesgroet in het andere te herkennen.

Overall op de wereld zijn mensen bezig integer te bouwen, te werken met een besef van goddelijke doorstroming van alles.

Ik voel dat elk mens onbewust of bewust tot in-zich(t) wil komen, zicht wil krijgen op de diepere lagen van zijn bestaan. Hij zoekt een relatie met het innerlijk, met zichzelf, met God.

En vindt iemand op zijn zoektocht opnieuw verbinding met het geheel dan raakt zijn leven meer verweven met dienstbaarheid, respect en liefde voor de aarde en voor de grote geheimen van het bestaan.

Het liefdesmysterie is voortdurend verbonden met ons mensen en de keuze is aan ons om onszelf erin te willen scholen, er weer open voor te worden en blijmoedig te kiezen, iedere dag.

Noot van de redactie: wij hebben Paul Vens nog enkele vragen gesteld ter verheldering:

Had je BDE al tijdens je val op de bromfiets, of deed die zich alleen maar voor tijdens je coma?

Ik heb de val zelf altijd als een ontbrekend stuk in mijn bewustzijn gehad, ook de hond die ik voorwiel vloog kan ik niet zien,... of nog niet.

Wel is duidelijk de periode in het ziekenhuis waarin ik bij vlagen het hemelse licht ervoer en bij vlagen vocht om het 'dagbewustzijn' te handhaven.

Duidelijk herinner in me ook de gedwongen overgave, ik kon niet blijven en niet weggaan, overgave aan licht en stilte, niet te beschrijven.

Herinner je je een begin, was er een tunnel, of was je in één keer in die andere wereld? Herinner je je nog iets van een landschap, herinner je je een goddelijk wezen?

Het "wegvallen" begon de eerste dagen thuis al, in tegenstelling tot andere bde-ers heb ik tijdens de bde geen verre of nabije familie gezien, maar ben daaraan voorbij gegaan en heb andere 'informatie' opgedaan. Ik heb in mijn leven vreselijk mijn best gedaan om iets aan te geven van wat ik gezien heb vorm te geven, maar er zijn toch wetten die aangeven dat je niet alles kunt vormgeven op aarde. Wat niet wil zeggen dat het er niet is, maar het is het licht, het leven zelf.

Ik kan je zeggen dat mijn vriendin pas opmerkte dat ze de kleuren van een aantal schilderijen niet herkent op de aarde, evenzo zijn er weinig schaduwen in mijn schilderijen te vinden, en als ze er zijn, zijn ze er bewust in gezet, omdat ik denk dat ze bij de aarde horen. En webmaster, als je zegt "een goddelijk wezen", dan lijkt het alsof er iemand is, daar, maar zo kan ik het niet zeggen omdat er geen sprake is van een persoon of geest, nee, het is één, heel, totaal, alles.

Ter afsluiting afbeeldingen van schilderijtjes die Paul Vens heeft gemaakt en die geïnspireerd waren op zijn ervaring.

Paul Vens is zanger en liedjeschrijver die hij zelf op muziek zet en uitvoert. Meer over zijn werk kunt u vinden op zijn website: www.paulvens.com

*Links:
Het overleg*

*Links:
Voorbij de slaap*

*Rechts:
Daughters of
Light*